

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 09 iulie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019, declarat de avocatul Ghenadie Danciuc, în numele inculpatului

Aramă Cristian XXXXXX.

instanța de fond:
instanța de apel:
instanța de recurs:

Termenul de examinare,
24.11.2017 – 09.07.2019,
02.08.2019 – 15.10.2019,
20.12.2019 – 19.02.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 09 iulie 2019, a fost încetat procesul penal în privința lui Aramă Cristian pe art. 190 alin. (1) Cod penal.

Aramă Cristian a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. b), f), 79 Cod penal la 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în centrul de detenție pentru minori și tineri, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 05 august 2017, aproximativ la orele 05.00, inculpatul minor Aramă C., prin înțelegere prealabilă cu Cotov M. și alte două persoane, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, în timp ce se aflau pe XXXXXX XXXXXX X XXXXXX, prin acțiuni violente, realizate prin cauzare de numeroase lovituri peste corp părții vătămate Volîneț V.,

rezultate cu echimoze la nivelul feței, coapsei din stânga, a ambelor coaste, constatate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 3390 din 08.08.2017, i-au sustras în mod deschis o geantă de model „Tommy Hilfiger” la prețul de 1500 lei, în care se afla un portmoneu de model „Calvin Klein” cu prețul de 1500 lei, în care erau bani în sumă de 600 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă de 3600 lei.

Ulterior, după săvârșirea jafului menționat, la 05 august 2017, aproximativ la orele 05.30, urmărind scopul dobândirii prin înșelăciune a bunurilor părții vătămate Volîneț V., în timp ce se afla pe XXXXXX XXXXXX XXXXXX X XXXXXX, folosindu-se de încrederea pe care i-a acordat-o victima, sub pretextul că intenționează să facă un apel telefonic, a solicitat și a primit de la Volîneț V. telefonul mobil al acestuia de model „Iphone 6S Plus”, la prețul de 14.000 lei, în care se afla cartela telefonică cu numărul XXXXXX, pe care l-a însușit, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă de 14.000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a declarat că împreună cu Cotov M. și Culacov R. consumau bere în fața magazinului. De ei s-a apropiat partea vătămată, a luat berea lui Cotov M. și a început să bea. Au încercat să discute cu acesta, dar el nu le-a răspuns normal. Au continuat să bea bere și să vorbească cu partea vătămată. Alături era o mașină în care erau mai mulți băieți, iar partea vătămată le-a zis ceva. Unul din băieți s-a apropiat, a început să strige la partea vătămată pentru vorbele care i le-a spus, apoi s-au bătut. Băiatul din automobil a lovit primul partea vătămată, apoi s-au alăturat și ceilalți. În acel timp, Cotov M. și Culacov R. au aruncat geanta părții vătămate de pe parapet în havuz. Apoi cineva a sărit după geantă, a luat-o și a fugit. I-a acordat ajutor părții vătămate, după ce a acesta a fost bătut, ridicându-l de jos. Partea vătămată l-a întrebat unde e geanta și i-a răspuns că nu știe și că posibil i-au luat-o băieții care au plecat cu mașina. Pentru a găsi geanta părții vătămate, i-a cerut acestuia telefonul, pentru a-i suna pe acei băieți. Partea vătămată i-a dat telefonul, iar el l-a luat și a plecat. A doua zi a dus telefonul la reparație. Geanta au luat-o Cotov M. și Culacov R. Aceștia i-au spus că au cheltuit banii, lui nu i-au dat nimic și nu cunoaște ce sumă au luat ei. Nu știe ce au făcut cu geanta și nu s-a înțeles cu aceștia să o fure. Telefonul i-a fost restituit părții vătămate de către persoana căruia el i l-a vândut.

Ulterior, inculpatul, fiind citat legal, în ședința de judecată nu s-a prezentat și, fiind dispusă aducerea lui silită, a fost constatat că nu se află la adresa de domiciliu, iar locul aflării lui nu este cunoscut, fiind anunțat în căutare, iar cauza penală a fost examinată în lipsa lui.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită integral prin probele administrate, inclusiv:

declarațiile părții vătămate Volîneț V., conform căror, lângă hotelul nefuncțional „Național”, inculpatul împreună cu un grup de persoane, l-au bătut pe el și pe prietenul său și i-au sustras geanta, portmoneul, banii și telefonul. Nu-și amintește la ce sumă a evaluat prejudiciul cauzat. În timp ce a ieșit din magazin împreună cu prietenul său, de ei s-au apropiat un grup de minim șase băieți. Unul dintre ei l-a lovit și a început bătaia. Îl loveau toți, inclusiv inculpatul. I-au fost aplicate lovituri peste față, picioare și corp, cu mâinile și picioarele. Prima persoană care l-a lovit nu a fost identificată. După bătaie i-au fost luate lucrurile și a chemat poliția. Geanta au sustras-o băieții, dar nu a observat cine dintre ei. Prejudiciul material în sumă

de 3600 lei i-a fost restituit de Cotov M. Telefonul l-a transmis inculpatului, care i-a spus că va telefona băieților care i-au luat gentuța, apoi, fiindu-i sustrasă atenția, acesta a dispărut. Ulterior, telefonul i-a fost restituit, însă lipseau câteva piese, care au fost vândute de ei. În timpul bătăii, când era la pământ, a fost lovit și de inculpat cu piciorul, apoi a fost lovit și de ceilalți băieți și i-a fost sustrasă geanta;

declarațiile martorului Lungu G. că inculpatul a adus telefonul mobil, a spus că este al lui, că s-a blocat și a uitat parola. L-a întrebat dacă este telefonul lui și acesta l-a asigurat că este telefonul lui și vrea să-l vândă. A procurat telefonul mobil care, ulterior s-a dovedit a fi furat;

procesul-verbal de ridicare de la martorului Lungu G. a display-ului telefonului mobil de model „Iphone 6S Plus,” cu nr de IMEI 353290073932022;

procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05.08.2017 prin care partea vătămată Volîneț V. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana, care i-a sustras telefonul mobil prin înșelăciune și l-a bătut;

procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08.08.2017, prin care martorului Gheorghe L. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana, care i-a realizat telefonul mobil;

raportul de expertiză medico-legală nr. 3390 din 08.08.2017, potrivit căruia lui Volîneț V. i-au fost cauzate echimoze la nivelul feței, infrascapulat pe stânga, coapsa stângă, escortații la nivelul ambelor coate, cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp dur;

sentința Judecătorei Chișinău nr. 1-1067/17 din 04.01.2018 privind condamnarea lui Cotov M. pe același epizod - art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, care a declarat că împreună cu minorii Aramă C. și Culacov R., prin înțelegere prealabilă, l-au bătut și i-au sustras deschis geanta lui Volîneț V.

Astfel, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, însoțită de cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, inculpatului i-a fost înaintată învinuirea privind săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, folosind încrederea pe care i-a acordat-o partea vătămată, prin ce a cauzat daune în proporții considerabile.

Însă, prin Legea nr. 179 din 26.07.2018, în vigoare 17.08.2018, s-a abrogat lit. c) - cauzarea de daune în proporții considerabile, la alin. (2) art. 190 Cod penal, deci acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate în alin. (1) art. 190 Cod penal.

Pe lângă acesta, inculpatul la momentul comiterii infracțiunii avea vârsta de 14 ani și 6 luni.

Potrivit art. 21 alin. (1), (2) Cod penal sunt pasibile de răspundere penală persoanele fizice responsabile care, în momentul săvârșirii infracțiunii, au împlinit vârsta de 16 ani. Persoanele fizice care au vârsta între 14 și 16 ani sunt pasibile de răspundere penală numai pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute la art. 145, 147, 151, 152 alin. (2), art. 164, 166 alin. (2) și (3), art. 171, 172, 175, 186-188, 189 alin. (2)-(6), art. 190 alin. (2)-(5), art. 192 alin.(2)-(4), art. 192¹ alin. (2) și (3), 196 alin.(4), art. 197 alin. (2), art. 212 alin. (3), art. 217 alin.(4) lit. b), art. 217¹ alin. (3) și alin. (4) lit. b) și d), art. 217³ alin. (3) lit. a) și b), art. 217⁴, art. 217⁶ alin. (2), art. 260, 268, 270,

271, art. 275, 280, 281, 283-286, 287 alin. (2) și (3), art. 288 alin. (2), art. 290 alin. (2), art. 292 alin. (2), 317 alin. (2), art. 342.

În art. 21 alin. (2) Cod penal nu se regăsește infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (1) Cod penal, astfel că pe acest capăt de învinuire procesul penal urmează a fi încetat.

Potrivit art. 285 alin. (2) Cod de procedură penală, încetarea urmăririi penale are loc în cazurile de nereabilitare a persoanei, prevăzute la art. 275 pct. 4)-9) din prezentul cod, precum și dacă există cel puțin una din cauzele prevăzute la art. 53 din Codul penal sau dacă se constată că persoana nu a atins vârsta la care poate fi trasă la răspundere penală.

În conformitate cu art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art. 275 pct. 5)-9), 285 alin. (1) pct. 1), 2), 4), 5), precum și în cazurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul a comis infracțiunea la o vârstă minoră, că anterior nu a fost judecat, că a recunoscut parțial vina, că a fost anunțat în căutare în legătură cu părăsirea locului de trai, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin privare de libertate, aplicând în privința lui prevederile art. 70 alin. (3) și 79 Cod penal.

3. Avocatul Ghenadie Danciuc a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 2), 3) Cod de procedură penală.

Apelantul a invocat că partea vătămată a confirmat cele declarate de inculpat, în afară de faptul că inculpatul l-a lovit.

Ori, reieșind din declarațiile părții vătămate, nu este dovedită intenția de jaf a inculpatului, iar faptul că acesta l-a lovit, este posibil să rezulte din conflictul provocat tot de partea vătămată. Adică, inculpatul a avut doar intenția cauzării vătămarilor corporale, fiind prezent un caz de exces de autor.

Mai mult, instanța de fond a ignorat faptul că organul de urmărire penală nu a stabilit toate persoanele implicate în altercație, pentru a fi prezentate părții vătămate.

Din circumstanțele cauzei reiese că intenția și acțiunile de jaf îi aparțin unei persoane care nu a fost identificată de organul de urmărire penală.

Instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor cercetate contrar art. 101 Cod de procedură penală.

Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile legii procesual penale, se interpretează în favoarea inculpatului.

Deci, instanța de fond trebuia să dispună achitarea inculpatului, deoarece fapta nu a fost săvârșită de către acesta.

Totodată, pedeapsa stabilită inculpatului nu este una echitabilă, iar instanța de fond nu a ținut cont de personalitatea inculpatului și influența pedepsei aplicate asupra unui minor, corectarea acestuia fiind posibilă fără privațiune de libertate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată, împrejurările date fiind constatate din totalitatea probelor administrate, apreciate potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, vinovăția inculpatului este dovedită prin declarațiile părții vătămate Volîneț V., că inculpatul a luat telefonul, acesta l-a lovit cu piciorul în timpul bătăii, când se afla la pământ, apoi a fost lovit de celelalte persoane și i-a fost sustrasă geanta, însă nu poate spune de cine și care combat versiunea inculpatului.

Martorul Lungu G. a indicat că inculpatul a adus telefonul mobil, a spus că este al lui, că s-a blocat și a uitat parola. L-a întrebat dacă este telefonul lui și acesta l-a asigurat că este telefonul lui și vrea să-l vândă. A procurat telefonul mobil care, ulterior s-a dovedit a fi furat;

Potrivit procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05.08.2017, partea vătămată Volîneț V. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana care i-a sustras telefonul mobil prin înșelăciune și l-a bătut.

Conform procesului-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08.08.2017, martorul Gheorghe L. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana care i-a realizat telefonul mobil;

Prin raportul de expertiză medico-legală nr. 3390 din 08.08.2017, a fost stabilit că lui Volîneț V. i-au fost cauzate echimoze la nivelul feței, infrascapulat pe stânga, coapsa stângă, escortații la nivelul ambelor coate, cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp dur;

Potrivit sentinței Judecătoriei Chișinău nr. 1-1067/17 din 04.01.2018 privind condamnarea lui Cotov M. pe același epizod - art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, acesta a declarat că împreună cu minorii Aramă C. și Culacov R., prin înțelegere prealabilă, l-au bătut și i-au sustras deschis geanta lui Volîneț V.

În calitate de corp delict a fost recunoscut telefonul mobil de model „Iphone 6SPlus”, sustras de inculpat de la partea vătămată și returnat la 05.09.2017.

Fiind apreciate probele scrise, în corespundere cu art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, se atestă că acestea au fost dobândite cu respectarea normelor de procedură, care coroborează între ele, dar și cu declarațiile părții vătămate și ale martorilor, care au fost analizate și apreciate și care indică cu certitudine că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, ca jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, fiind însoțită de cauzarea de daune în proporții considerabile.

Totodată, sunt neîntemeiate argumentele apărării că inculpatul urmează a fi achitat pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat sau că lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Ori, latura obiectivă a infracțiunii de jaf calificat, prevăzut la art. 187 alin. (2) lit. b), e) și f) Cod penal al Republicii Moldova, are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea de luare ilegală și gratuită, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru sănătatea persoanei; 2) urmările prejudiciabile sub

formă de prejudiciu patrimonial efectiv care nu are un caracter considerabil; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile; 4) modul deschis.

Astfel, se atestă că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale componenței de infracțiune stabilite de norma art. 187 alin. (2) lit. b) și f) Cod penal, sub aspectul laturii obiective și laturii subiective.

Concluzia expusă este probată prin declarațiile părții vătămate și ale martorului, din care s-a stabilit că inculpatul, prin înțelegere prealabilă cu Cotov M. și Culacov R., precum și cu o persoană nestabilă de organul de urmărire penală, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, prin acțiuni violente, realizate prin cauzare de numeroase lovituri peste corp părții vătămate Volîneț V., au sustras în mod deschis o geantă de model „Tommy Hilfiger” la prețul de 1500 lei, în care se afla un portmoneu de model „Calvin Klein” la prețul de 1500 lei, în care erau bani în sumă de 600 lei, cauzând părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă de 3600 lei.

Totodată, declarațiile părții vătămate sunt confirmate prin declarațiile martorului Lungu G. și prin sentința Judecătorei Chișinău din 04.01.2018 privind condamnarea lui Cotov M. pe art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, în care acesta a confirmat că împreună cu Aramă C. și Culacov R., prin înțelegere prealabilă, l-au bătut și i-au sustras deschis geanta lui Volîneț V.

Mai mult, în apelul apărării sunt invocate motive declarative și contradictorii, fiind stabilit că avocatul solicită achitarea inculpatului deoarece fapta nu a fost comisă de inculpat, precum și pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, însă fără a preciza care element al infracțiunii de jaf lipsește.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani, că se caracterizează negativ, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, ca circumstanță excepțională fiind reținută minoratul persoanei la momentul comiterii faptei, concluzionând că pedeapsa cu 2 ani și 6 luni închisoare este echitabilă și proporțională faptelor comise, acesta fiind stabilită în conformitate cu art. 70 alin. (3) Cod penal, potrivit căruia la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care la data săvârșirii infracțiunii nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită reduse la jumătate.

5. Avocatul Ghenadie Danciuc a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat sau să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal.

Recurentul a indicat că instanța de apel a repetat greșeala primei instanțe dând o apreciere greșită a probelor, prin stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora prin ce a admis o eroare gravă de fapt.

Ori, printr-o constatare corectă a faptei se va determina lipsa elementelor componenței de infracțiune prevăzută de art. 187 Cod penal.

Instanța de apel nu s-a expus asupra pedepsei inechitabile stabilite de instanța de fond, cu toate că era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

La individualizarea pedepsei instanța de apel a reținut ca circumstanțe care ar atenua răspunderea penală, circumstanță excepțională - minoratul inculpatului la momentul comiterii faptei, iar circumstanțe agravante nu au fost identificate.

Pe lângă acesta, sunt prezente circumstanțele atenuante - săvârșirea infracțiunii de către un minor sau de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani (la momentul comiterii faptei inculpatul avea 14 ani), săvârșirea infracțiunii ca urmare a unui concurs de împrejurări grele de ordin personal sau familial, acesta locuind într-o familie monoparentală, precum și ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea.

Și caracteristica negativă a inculpatului urmează a fi apreciată critic, deoarece minorul are o personalitate în curs de formare și acesta poate fi reeducat prin alte măsuri neprivative de libertate

Totodată, inculpatul nu s-a ascuns de la prezentarea în instanța de judecată, s-a aflat permanent la domiciliu și nu cunoaște de ce nu a fost găsit de către organele de poliție deoarece permanent este în vizorul acestora, fiind chiar în vizită la inspectoratul de poliție, unde nu i s-a comunicat despre faptul că este în căutare. În instanța de judecată nu s-a prezentat deoarece nu a cunoscut despre data ședinței și nu a fost citat de instanța de judecată.

Instanțele de fond și de apel i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată contrar legii, corectarea acestuia fiind posibilă fără privarea de libertate.

Mai mult, instanța de apel și-a fondat soluția de înăsprire a pedepsei aplicate inculpatului pe circumstanțe neimputate acestuia prin rechizitoriu, potrivit căruia circumstanțe agravante, prevăzute la art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite și neconținute în dispoziția acestei norme.

Astfel, instanța de apel, din oficiu, neîntemeiat, a depășit limitele învinuirii și a principiului contradictorialității în procesul penal.

Ori, în privința inculpatului sunt aplicabile prevederile art. 90 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Volîneț V., ale martorului Lungu G., procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 05.08.2017, prin care partea vătămată Volîneț V. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana care i-a sustras telefonul mobil prin înșelăciune și l-a bătut; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08.08.2017, prin care martorul Gheorghe L. l-a recunoscut pe Aramă C., ca fiind persoana care i-a realizat telefonul mobil; raportul de expertiză medico-legală nr.3390 din 08.08.2017, a fost stabilit că lui Volîneț V. i-au fost cauzate echimoze la nivelul feței, infrascapulat pe stânga, coapsa stângă, escortații la nivelul ambelor coate, cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui corp dur; sentința Judecătorei Chișinău nr. 1-1067/17 din 04.01.2018 privind condamnarea lui Cotov M. pe același episod - art. 187 alin. (1) lit. b), f) Cod penal, în care acesta a declarat că împreună cu minorii Aramă C. și Culacov R., prin înțelegere prealabilă, l-au bătut și i-au sustras deschis geanta lui Volîneț V.; corpul delict - telefonul mobil de model „Iphone 6SPlus”, sustras de inculpat de la partea vătămată și returnat la 05.09.2017, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele de fond și de apel indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Totodată, se atestă că la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele de fond și de apel, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 70 alin. (3), 75, 79 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvârșirii infracțiunii, nu a atins vârsta de 18 ani, termenul închisorii se stabilește din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită, reduse la jumătate. Ținând cont de circumstanțele excepționale

ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă. Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.

Deci, în circumstanțele în care inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, care se pedepsește doar cu închisoare de la 5 la 7 ani, instanțele de fond și de apel just au concluzionat, că luând în considerare și persoana inculpatului, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent (*pct. 5. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei aplicate inculpatului (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de

procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunii imputate, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul ordinar urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ghenadie Danciuc, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 09 iulie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 octombrie 2019, în privința inculpatului Aramă Cristian XXXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 martie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun